

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 6.Pf.20.292/2023/5.

A felperes: felperes

(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Marjai Tibor László ügyvéd

(ügyvéd címe)

Az alperes: alperes

(alperes címe)

Az alperes képviselője: Aparácz, Siller és Tóth Ügyvédi Iroda

eljáró ügyvéd: dr. Frész-Tóth Balázs Miklós,

(ügyvéd címe)

A per tárgya: szerződés érvénytelensége

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 8.G. 42.614/2022/7. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: alperes (8. sorszám alatt)

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes marasztalásának tőkeösszegét 80.938 (nyolevanezer-kilencszázharmincnyolc) forintról 74.148 (hetvennégyezer-száznegyvennyolc) forintra, az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 42.000 (negyvenkétezer) forintra leszállítja.

A felperes perköltségben való marasztalását mellőzi, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az érvényessé nyilvánításra vonatkozó rendelkezésből a „határozathozatalig” szövegrészt mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.350 (hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az Fővárosi Ítéltábla a 2021. október 28-án meghozott 6.Pf.20.293/2021/7. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes jogelődje és az alperes között 2007. július 3-án szerződés száma számon létrejött kölcsönszerződés a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 209. § (1) bekezdése, 209/A § (2) bekezdése és 239. § (2) bekezdése alapján érvénytelen. Közbenső ítéletének indokolása szerint az alperes sem a kölcsönszerződésben, sem külön okiratban nem tájékoztatta kifejezetten, a figyelem felhívására alkalmas módon egy helyen összefoglalta a felperes jogelődjét az árfolyamváltozás kockázatának fennállásáról, e kockázat jellegéről, tartalmáról, annak mértékéről és a felperesi jogelőd kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségeire gyakorolt hatásáról. Megfelelő tájékoztatás hiányában nem tekinthető érthetőnek és világosnak az üzletszabályzat 4.21 pontjába foglalt, az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag az adósra hárító szerződési feltétel, mert a felperes jogelődje nem ismerhette fel a kölcsönszerződés megkötése előtt az árfolyamváltozás kockázatának fennállását, nem szerezhetett tudomást arról, hogy az a kockázat miből ered, nem láthatta előre, hogy a kockázat miként hat ki a szerződésből származó fizetési kötelezettségeinek alakulására, és nem volt abban a helyzetben, hogy megfontoltan felelősen minden lényeges körülmény mérlegelésével tudjon dönteni a szerződés megkötésével járó kötelezettségek vállalásáról. Mivel a kölcsönszerződésnek nincs olyan rendelkezése, amely lehetővé tenné a felperes számára, hogy megszüntesse, mérsékelje, vagy más módon kezelje az árfolyamváltozás kockázatát és elhárítsa, vagy csökkentse a kockázat számára hátrányos következményeit, az árfolyamváltozás kockázatát korlátlanul az adósra hárító szerződési feltétel a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a felperes hátrányára állapítja meg a felek szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit.

[2] A felperes a végleges keresete szerint a szerződés ítélethozatalig történő érvényessé nyilvánítását, és az alperesnek 74.148 forint megfizetésére kötelezését kérte. Számítása szerint jogelődje a szerződés alapján 120 hónap futamidőre, havonta 19.588 forint törlesztőrészlettel számolva a 2.350.560 forint összegű visszafizetési kötelezettsége helyett 2.424.708 forintot teljesített.

[3] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes elszámolásának a jogszerűségét és a joggyakorlatnak való megfelelését. Álláspontja szerint a felperes tőkésített tartozásának az összege 1.475.799 forint, amely után a felperes késedelmi kamatot is köteles fizetni. A felperesnek a szerződés alapján 1.750.000 forint a tőke-, 449.325 forint az ügyleti kamat, 1.306.234 forint árfolyam-korrekció, és 250.513 forint az árfolyam-korrekció kamata a tartozása, amellyel szemben a 2.235.505 forint befizetését és a 44.768 forint törvényi elszámolást tartalmazó 2.280.273 forint írható jóvá. Az volt az álláspontja, hogy a jogerős közbenső ítélet szerint meg kell osztani az árfolyamkockázat mértékének viselését a felek között. A felperesnek minimálisan 50 %-ban kell viselnie a kockázatot, az elszámolásának helyességét pedig szakértővel kell alátámasztania.

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperesi jogelőd és az alperes által 2007. július 3-án szerződés száma. számon megkötött kölcsönszerződést határozathozatalig érvényessé nyilvánította akként, hogy az árfolyamváltozásból eredő teher a felperesre nem hárítható. Kötelezte az alperest a felperes javára 80.938 forint, valamint 139.000 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és a felperest az alperes javára 19.050 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[5] Az ítéletének indokolása szerint a rPtk. 237. § (2) bekezdése, valamint az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 8. pontjában kifejtettek alapján az érvényessé nyilvánítás jogkövetkezménye volt alkalmazandó, tekintettel arra, hogy a szerződés érvénytelenségének oka a felperes árfolyamkockázat viselése alóli mentesítésével kiküszöbölhető volt.

[6] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperesnek szakértői bizonyítási indítványa nem volt, az alperes befizetésekről csatolt kimutatását nem vitatta, ami lehetővé tette a felek nyilatkozatai és az általuk levezetett számítások alapján a jogkövetkezmény alkalmazására irányuló elszámolást. A bíróság utalt arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla közbenső ítélete indokolásának [50] bekezdése szerint az Üzletszabályzat 4.21. pontjában foglalt, az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag az adósra hárító szerződési feltétel tisztességtelen, amelyre tekintettel a felperes az árfolyamváltozás kockázatát nem köteles viselni. Erre figyelemmel az árfolyam-korrekció felszámítására és elszámolására vonatkozó, az Üzletszabályzat 7.2, 7.3 és 7.4 pontjaiban, valamint az 1. számú szerződésmódosítás 2., 3., 6. és 7. pontjaiban foglalt feltételek a felek jogviszonyában nem alkalmazhatók. Kifejtette, hogy árfolyam-korrekció nélkül a terhelés összege 2.199.335 forint (1.750.000 forint tőke és 449.325 forint ügyleti kamat) volt, míg a jóváírások 2.280.273 forintot tettek ki (amelyből a befizetés 2.235.505 forint, a törvényi elszámolás alapján történt jóváírás 44.768 forint volt). A

túlfizetés összege a terhelés és jóváírás különbözeteként 80.938 forintra adódott. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az árfolyam-korrekció és az árfolyam-korrekció kamata az Üzletszabályzat 4.21. pontjának tisztességtelensége folytán nem volt a felperesre terhelhető, ami kizárta az ezekből adódó 1.306.234 forint, illetve 250.513 forint felszámítását a szerződés érvényessé nyilvánítása során. Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a rPp. 81. §-a alapján a felperes 80 % arányú pernyertességére figyelemmel rendelkezett.

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes jogkövetkezményekre vonatkozó kereseti kérelmének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új határozat hozatalára való utasítását kérte.

[8] Az alperes fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályokat, különösen a rPtk. rendelkezéseit, továbbá az irányadó bírósági gyakorlatot is tévesen alkalmazta, és a feltárt tényállásból okszerűtlen és jogellenes következtetéseket vont le. Ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a rPp. 2. §-át, 163. § (1) bekezdését, 221. §-át és a jogvita pártatlan eldöntéséhez és a rPp. alapelveinek érvényesüléséhez fűződő jogi érdekét.

[9] Az alperes a kiegészített fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a fellebbezésének benyújtását követően hozott uniós és kúriai döntések a perben nem jelentenek kötelező iránymutatást. A C-705/21. számú ítélet más pénzügyi szolgáltató eltérő szabályozási környezete, feltételrendszere (üzletszabályzata) vonatkozásában született, és az EUB előzetes döntéshozatali eljárásban hozott határozata relatív hatályú, csak az ügyben érintett felekre terjed ki. A C-51/17. számú ítéletében az EUB kimondta, hogy az árfolyamkockázat fennállása, annak fogyasztó általi viselése a deviza alapú kölcsönök jellegadó sajátossága. A szerződés az árfolyamkockázat adósra hárítása miatt nem minősülhet tisztességtelennek, ugyanakkor a bíróság a tájékoztatás elégtelensége esetén az árfolyamkockázat korlátlan viselésére vonatkozó rendelkezések tisztességtelenségét megállapíthatja. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az árfolyamkockázat fogyasztóra hárítása is tisztességtelen. A Győri Ítéltábla az előzetes döntéshozatal kezdeményezése során az árfolyamváltozás kockázatának a fogyasztóra telepítő rendelkezése tisztességtelensége esetére tette fel a jogkövetkezményekre vonatkozó kérdését, és nem tárta fel azt, hogy a nem megfelelő tájékoztatás okozza a szerződés érvénytelenségét. Az előzetes döntéshozatali előterjesztés alapjául szolgáló jogszabályi és ténybeli háttér – hiányos – meghatározása pedig az előterjesztő bíróság felelőssége [EUB C-470/12, BH2018. 312.].

[10] Az alperes hangsúlyozta, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményének a levonása során a bíróságnak elsődlegesen a szerződés érvényessé nyilvánítására kell törekednie. Ez áll összhangban a 93/13. irányelv 6. cikk (1) bekezdésével, amely szerint a felek közötti egyensúly helyreállítását a szerződés egésze érvényességének a fenntartásával kell megvalósítani [C-26/13. 82. pont, C-118/17. 40. és 51. pont, C-38/17. 42. pont, C-260/8. 39. pont]. A szerződés érvényessé nyilvánítása jogkövetkezményének alkalmazása következik a rPtk. 237. § (2) bekezdéséből, az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5-6. pontjában, valamint a

6/2013. PJE határozat 4. pontjában kifejtettekből is. Az uniós ítélkezési gyakorlat értelmében [így a C-472/20. 57. pont, illetve C-705/21. 47. pontja szerint is] a nemzeti jog alapján kell eldönteni, hogy az eredeti állapot helyreállítható-e. A kölcsönszerződés alapján nyújtott szolgáltatás jellegéből, valamint a DH2 törvény 37. § (1) bekezdéséből következően pedig az eredeti állapot helyreállítása jogkövetkezményének alkalmazása kizárt. A C-26/13. számú ítéletében (82. pont) az EUB azt is kifejtette, hogy a tisztességtelen feltételnek a nemzeti jog valamely diszpozitív rendelkezésével való helyettesítése megfelel az irányelv 6. cikk (1) bekezdésének. Ezt az EUB később a C-51/17. számú ítéletének 60. és 61. pontjában, a C-118/17. számú ítéletének 51. pontjában is megerősítette. Az a tagállamok feladata, hogy a nemzeti jogukban meghatározzák a szerződési feltételek tisztességtelen jellege megállapításának és a megállapítás konkrét joghatásai érvényesülésének a módját [C-19/20. 84. pont]. Nem önmagában az egyenlőtlenség, hanem annak jelentős mértéke az irányelv 3. cikk (1) bekezdése, és az EUB ehhez kapcsolódó joggyakorlata szerint, ami a tisztességtelenség megállapítását megalapozza. Az érvényessé nyilvánítás során ezért nem a teljes értékegyensúlyt kell létrehozni, hanem csak az aránytalanságnak azt a mértékét kell kiküszöbölni, ami azt már feltűnővé (jelentőssé) tette. A bíróság a C-705/21. számú ítélet 49. pontja szerint sem terjeszkedhet túl azon a mértéken, ami feltétlenül szükséges a szerződő felek közötti egyensúly helyreállításához. A deviza alapú kölcsönszerződés olyan önálló szerződéstípus, amelynek az árfolyamkockázat viselését korlátozás nélkül a fogyasztóra telepítő rendelkezése főszerződést megállapító szerződési feltétel, az árfolyamkockázatot pedig a kedvezőbb kamatmérték ellensúlyozza [2/2014. PJE határozat 1. pont, 6/2013. PJE 1. és 2. pont]. A kölcsönszerződés elsődleges tárgyát képező szerződési feltétel kiesése ezért azt eredményezné, hogy a szerződés nem lenne azonos önmagával, elveszítené a deviza alapú kölcsön jellegadó sajátosságát, és forint szerződéssé válna, holott a 2014/17/EU irányelv is megengedi a deviza alapú hitelezést, és a 23. cikk (4) bekezdése a 20 % mértékű árfolyamkockázatot tekinti olyannak, amelyet a fogyasztó tájékoztatás hiányában is viselni köteles. A Kúria Konzultációs Testületének állásfoglalásában rögzített elszámolási módszerek ezért a 2014/17/EU irányelv 23. cikk (1) bekezdés a-b) pontjában megfogalmazott elveknek megfelelnek, és azokat az EUB sem találta irányelvvel ellentétesnek a C-472/20. számú ítélete szerint. Az alperes álláspontja szerint a C-705/21. számú ítélet kiindulópontja az, hogy a szerződés tisztességtelenségét az árfolyamkockázat fogyasztóra hárítása okozza. Ettől eltérő jogi helyzet az, ha a szerződés érvénytelenségét a fogyasztóra hárított árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás nem megfelelőse okozza. Ennek a jogi helyzetnek a jogkövetkezményei az uniós szabályozásban, ítélkezésben már megfogalmazódtak, azok mellőzését a C-705/21. számú ítélet sem indokolja. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés határozathozatalig terjedő időre való hatályossá nyilvánításának a jogkövetkezménye is alkalmazható, ezt az EUB joggyakorlata sem zárja ki. Ebben az esetben a felek között elszámolásnak van helye, amely során a forint kölcsöntőke használatáért egyenértéki kamatot követelhet. Az alperes ezzel összefüggésben úgy nyilatkozott, hogy az egyenértéki kamat alkalmazásával számítandó követelés módszertana kapcsán az esetleges anyagi pervezetés körében további nyilatkozatokat kíván tenni.

[11] Az alperes hangsúlyozta, hogy a Kúria a Gfv.VI.30206/2023/2. számú végzésében a C-705/21. számú ítélet téves értelmezésével olyan elszámolási módszert határozott meg, ami sem az uniós, sem a magyar joggal nincs összhangban. A C-472/20. és C-705/21. számú ítéletből sem vezethető le ugyanis, hogy a tisztességtelen feltételt alkalmazó pénzüintézetet sújtó szankció jegyében az értékaránytalanságot eredményező érvénytelenséget csak a fogyasztó érdekében kell kiküszöbölni, nem vizsgálva mindegyik fél oldaláról a jogalap nélküli gazdagodás bekövetkezését, ezáltal a szerződés egésze, a felek kölcsönös

szolgáltatásai vonatkozásában az értékegyensúly helyreállításának a szükségességét. A Bszi és a Pp. szabályaiból következően a Kúria végzése csak korlátozott precedenshatással bír, ahhoz nem fűződik kötelező erő.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

[13] A felperes szerint az elsőfokú bíróság az ügyben irányadó tényállást helyesen állapította meg, és döntése jogilag is megalapozott. Ítélete megfelel a jogerős közbenső ítéletnek, és az abban is hivatkozott uniós bírósági gyakorlatnak. A felperes állította, hogy az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelés alapján hozott döntését úgy támadja, hogy nem hivatkozik olyan tényre, vagy bizonyítékra, amit az elsőfokú bíróság az eljárása során ne vizsgált volna. Álláspontja szerint a fellebbezésben felhívott jogszabályok nincsenek összhangban a fellebbezés tartalmával, és nem támasztják alá az alperes fellebbezési kérelmeit.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 228. § (4) bekezdés].

[15] A fellebbezés az alábbiak miatt csak kis részben megalapozott:

[16] Az ítéletének indokolásából egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a döntését milyen tényekre alapította, és azokból milyen jogi következtetéseket vont le. A Fővárosi Ítéltábla eljárási szabálysértést nem észlelt, és az elsőfokú ítélet indokolását sem találta oly mértékben hiányosnak, hogy az a rPp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé. Az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben bírálta felül.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az ügy érdemét érintően mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az elsőfokú ítélet felülbírálatának két korlátja is volt. Egyfelől a közbenső ítélethez fűződő, a rPp. 229. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogerő [PK 195. szám] folytán a fellebbezési eljárásban már nem volt vitatható, hogy a felperesi jogelőd és az alperes által 2007. július 3-án megkötött kölcsönszerződés egésze a rPtk. 239. § (2) bekezdése alapján megdőlt, melynek oka az árfolyamváltozás kockázatát korlátlanul a felperesre hárítható szerződési kikötések tisztességtelensége volt. Másfelől a jogerős közbenső ítéletet követően az érvénytelenség jogkövetkezményének a levonása iránt folytatódó eljárásban fenntartott keresete szerint a felperes a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte, és az alperes a szerződés érvényessé nyilvánításának a lehetőségét nem, hanem csak kizárólag annak a módját tette vitássá. Tekintettel arra, hogy a fogyasztónak minősülő adós jogutódjaként igényt érvényesítő felperes

kereseti kérelme a szerződés fennmaradására irányult, és az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataiból következően az érvénytelenség okának a kiküszöbölése az alperes szerint is lehetséges volt, a fellebbezésben felhozottak ellenére a Fővárosi Ítéltábla sem tartotta szükségesnek az érvénytelenség más lehetséges jogkövetkezménye alkalmazhatóságának a vizsgálatát. Álláspontja szerint a fellebbezés alapján kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a szerződés érvényessé nyilvánítása során az uniós és nemzeti jog szabályait betartotta-e.

[18] Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az EUB ítéletei relatív hatályúak, és az előzetes döntéshozatali eljárásban hozott döntései csak az érintett peres feleket kötik. Az EUB döntései ugyanis nem kizárólag az adott ügyben hozzá forduló, hanem az uniós intézmények jogi aktusainak érvényessége és értelmezése tárgyában valamennyi nemzeti bíróságra kötelezőek. A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy a C-92/11. számú ítélete szerint az EUB az EUMSZ 267. cikkében ráruházott hatáskör alapján megmagyarázza és pontosítja valamely közösségi jogszabálynak a jelentését és a terjedelmét, ahogyan azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kell, illetőleg értelmezni és alkalmazni kellett volna.

[19] Az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5. pontjában kifejtettek szerint az érvényessé nyilvánítás a bíróság ex tunc hatályú konstitutív döntése. Az érvénytelenségi ok kiküszöbölése voltaképpen a szerződés tartalmának a módosításával az érvénytelenségi ok miatt keletkezett érdeksérelem kiküszöbölését jelenti. A 93/13/EGK irányelv hatálya alá tartozó szerződések esetében ugyanakkor a nemzeti bíróságnak a szerződés érvényessé nyilvánítása során a jogköre annyiban korlátozott, hogy a fogyasztói szerződésben szereplő feltétel tisztességtelensége esetén – főszabály szerint – nem egészítheti ki a szerződést e feltétel tartalmának a módosításával [C-705/21. számú ítélet 38. pont], és nem módosíthatja a szerződés pénznemét, a szerződésben rögzített kamatlábat, nem maximálhatja a deviza árfolyamát. A tisztességtelen feltételnek a nemzeti jog valamely diszpozitív, vagy a felek egyetértése esetén alkalmazandó rendelkezésével való helyettesítésére kivételesen, és lényegében kizárólag a fogyasztónak a szerződés semmisségéből fakadó hátrányos következményektől való megóvása érdekében van lehetősége [C-705/21. számú ítélet 40. pont]. A tisztességtelen szerződési feltételnek a nemzeti jog diszpozitív szabályával való helyettesítésének a lehetőségét az EUB a korábbi, az alperes által idézett C-26/13. számú ítéletének 82-85. pontjai, továbbá a C-118/17. számú ítéletének 54. pontja is ennek megfelelően tartalmazták.

[20] Mindezek pedig kizárták, hogy a bíróság annak a legmagasabb devizaárfolyamnak a meghatározásával nyilvánítsa érvényessé a kölcsönszerződést, amelynek az eléréséig az árfolyamváltozás kockázatát az adós köteles viselni. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperest mentesítette az árfolyamkockázat hátrányos következményeinek a viselése alól. A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy az EUB C-520/21. számú ítélete szerint az uniós jogba ütközik a szerződés semmissége esetén a hitelintézetnek a fogyasztóval szembeni, az általa folyósított tőkeösszeg visszatérítését, valamint a fizetési felszólítástól számított törvényes késedelmi kamatok megfizetését meghaladó követelése. A szerződés semmissé nyilvánítása ugyanis annak a következménye, hogy a hitelintézet tisztességtelen feltételeket alkalmazott, ezért nem részesülhet megtérítésben annak a haszonnak az elmaradásáért, amelyet a szerződésből remélt húzni. Az EUB úgy foglalt állást, hogy ettől eltérő

jogkövetkezmény alkalmazása veszélybe sodorná a 93/13/EGK irányelv által elérni kívánt visszatartó hatást.

[21] Az elsőfokú bíróság ezért helyesen hagyta figyelmen kívül az alperes elszámolásában feltüntetett árfolyamkorrekció, és árfolyamkorrekció kamattétel összegét. Figyelemmel arra azonban, hogy a felperes a végleges keresetében 74.148 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen azzal, hogy ennél magasabb összeg, 80.938 forint megfizetésére kötelezte az alperest, és ezzel megsértette a rPp. 251. §-ába foglalt eljárási szabályt. Ezért a Fővárosi Ítéltábla leszállította az alperes által fizetendő összeget a kereseti kérelemben megjelölt mértékre .

[22] A szerződés hatályossá nyilvánításával szemben a rPtk. 237. § (2) bekezdése alapján a szerződés érvényessé nyilvánítása csak időbeli korlátok nélkül, végleges jelleggel történhet. A Fővárosi Ítéltábla ezért mellőzte az elsőfokú ítéletből az érvényessé nyilvánítás határozathozatalig terjedő időre való korlátozását.

[23] Az elsőfokú bíróság számításával szemben a felperes pernyertessége csupán 41 % mértékű volt, tekintettel arra, hogy a legmagasabb kereseti kérelme az alperes 177.980 forintban való marasztalására irányult. A felperes által lerótt kereseti illeték, továbbá a Fővárosi Ítéltábla közbenső ítéletében a javára megállapított másodfokú perköltség összegére figyelemmel ilyen arányú pernyertessége ellenére is a rPp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes volt köteles perköltséget fizetni a felperes részére . Annak összegét azonban – a felek kölcsönösen egymás javára való perköltség fizetésére kötelezésének a megszüntetése mellett – a Fővárosi Ítéltábla leszállította.

[24] A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

[25] A fellebbezése csak kis részben vezetett eredményre, ezért a rPp. 81. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla a felperes arányos, áfát tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére kötelezte az alperest.

Budapest, 2023. szeptember 19.

Dr. Lente Sándor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Csóka István s.k.

előadó bíró

Dr. Virág Csaba s.k.

bíró